

Trons betydelse

Strax därefter befallde han sina lärjungar att stiga i båten och före honom fara över till andra sidan sjön, medan han själv sände i väg folket. ²³Sedan gick han upp på berget för att få vara för sig själv och be. När det blev kväll, var han ensam där. ²⁴Båten befann sig redan många stadier från land och var hårt ansatt av vågorna, eftersom vinden låg emot. ²⁵Vid fjärde nattvakten kom Jesus till dem, gående på sjön. ²⁶När lärjungarna fick se honom gå på sjön, blev de förskräckta och sade: "Det är en vålnad." Och de skrek, så rädda var de. ²⁷Men genast sade Jesus till dem: "Var lugna. Det är jag. Var inte rädda."

²⁸Petrus sade: "Herre, om det är du, så befall att jag skall komma till dig på vattnet."
²⁹Jesus sade: "Kom!" Petrus steg ur båten och gick på vattnet fram till honom. ³⁰Men när han såg hur häftigt vinden låg på, blev han rädd och började sjunka. Då ropade han: "Herre, hjälp mig!" ³¹Genast räckte Jesus ut handen och grep tag i honom och sade: "Så lite tro du har! Varför tvivlade du?" ³²De steg i båten och vinden lade sig. ³³Och de som var i båten tillbad honom och sade: "Du är verkliga Guds Son." (Matt 14:22-33)

Detta med att gå på vattnet har väl sedan den här promenaden varit något av en mästerskapgrej för mirakelgörare. Vi skall studera Petrus lilla promenad för att om möjligt lära oss något som inte har att göra med bravader där man stilar sig.

Det kom för en del år sedan ut en bok som hette något i stil med: "Om du skall gå på vattnet så får du gå ur båten." Jag läste aldrig boken. Det kan hända att den var mycket bra, jag vet inte. Men själva titeln startar en del frågor. Kommer vattnet att bära mig bara för att jag bestämmer mig för att börja gå? När är det dags?

Petrus sa inte "Jippii. Man kan gå på vattnet. Det måste jag också göra." Han kanske tänkte så. Men han hade förstånd nog att be om lov.

"Herre, om det är du, så befall att jag skall komma till dig på vattnet."

Han begrep att det behövs en gudomlig sanktion, annars plumsar man bara i sjön. Men vad hände när han hade gått några steg? Det står att han blev rädd. Och det är en passage som blivit mycket misstolkad. För man har sagt att man kan gå på vattnet om man bara inte är rädd. För om du inte är rädd så går du "i tro", som det heter. Jesus sa ju till Petrus att han hade för liten tro.

Trons väsen

Vad är då tro? Är det bara ett antagande eller en supervisshet? Ligger det inte något i att man skall veta och inte tro?

Utan tro finns inga relationer. Om vi skall ha med varandra att göra – affärer, äktenskap, samarbete på jobbet eller fritiden – så måste vi tro på varandra. En man som inte tror på sin hustrus trohet lider av svartsjuka och det kan förstöra deras äktenskap. Inte ens affärer går att göra om man känner på sig att man kan bli lurad trots alla avtal och kontrakt.

Utan tro finns heller ingen beslutsförmåga och ingen handlingskraft. Den tro vi talar om här kallas för självförtroende. Du måste tro på dig själv annars vågar du

inte och orkar inte genomföra dina beslut och de handlingar som du (till äventyrs) beslutat. I dag finns en jättemarknad för coacher som skall ge dig en sådan mental träning att du alltid är inställd på att vinna.

Petrus och vi andra skulle kanske behöva en andlig coach som kunde ge oss tro nog för att gå på vattnet? Nej, det är att missförstå vad som händer. Du behöver inte ha tro på dig själv. Det går att ersätta självförtroende med gudsförtroende.

Hård och mjuk tro

Detta är det stora med livet som kristen att man just får möjligheten att byta självförtroende mot gudsförtroende. Folk med mycket stort självförtroende blir ofta odrägliga, föraktfulla och arroganta. Det finns nämligen två slags tro. Den man gör sig själv och den man får som en Guds gåva. Vi läser i Kärlekens höga visa

Om jag talade både människors och änglars språk men inte hade kärlek, vore jag endast en ljudande malm eller en skrällande cymbal. ²Och om jag ägde profetisk gåva och kände alla hemligheter och hade all kunskap, och om jag hade all tro så att jag kunde flytta berg men inte hade kärlek, så vore jag ingenting. ³Och om jag delade ut allt vad jag ägde och om jag offrade min kropp till att brännas, men inte hade kärlek, så skulle jag ingenting vinna.

Människor med den sortens tro blir ofta hårda och obarmhärtiga. Men så fortsätter texten genom att beskriva vad som händer om en människa öppnar sig för Guds kärlek. Detta blir som en beskrivning av Gud själv och det är en beskrivning av den kraft som kommer att påverka dig.

⁴Kärleken är tålig och mild, kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst, ⁵den uppför sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tillräknar inte det onda. ⁶Den gläder sig inte över orättfärdigheten men har sin glädje i sanningen. ⁷Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. (1 Kor 13:1-7)

Vi kan tala om hård och mjuk tro. Den tillförsikt som du får genom Guds kärlek gör dig inte arrogant utan du blir tålig och mild.

Om vi kunde lita på varandra till 100% skulle vi klara oss med ganska lite självförtroende. Det samma gäller om vi börjar leva med det gudsförtroende som hans kärlek kan skapa i våra liv. När Petrus började gå på vattnet så gick han i ett gudsförtroende. När han sedan tittade på vågorna glömde han sin tillit till Jesus och tänkte: "Hur skall jag klara upp det här?" Då var han tillbaka i frågan om självförtroende.

Är inte tron ett krav?

Alltför ofta har vi beskrivit tron som ett Guds krav. "Utan tro kommer du inte till himlen. Utan tro kan du inte bli helad. Utan tro kan du inte räkna med att få svar på bön..."

Låg det inte ett sådant krav i Jesu ord:

"Så lite tro du har! Varför tvivlade du?"

Du och jag har för liten tro för att gå på vatten. Varför tvivlade du? Varför släppte du taget om gudstron som bär för att i stället gå i tron på dig själv?

I ett annat sammanhang förklarade Jesus att det viktiga inte är trons storlek eller styrka. Frågan är i stället om tron lever eller om den är död. Den tro du fixar själv är alltid död eftersom den aldrig bygger på kärlek.

Då sade apostlarna till Herren: "Ge oss mer tro." Herren svarade: "Om ni har tro som ett senapskorn, skall ni kunna säga till det här mullbärsfikonträdet: Dra upp dig med rötterna och sätt ner dig i havet! Och det skulle lyda er. (Luk 17:5-6)

Det är inte tro stor som ett sandkorn utan som ett senapskorn

Inga förklaringar

Jesus passade inte på att förklara för lärjungarna hur de skulle lära sig att göra underverk. Han sa inget om tron som gör mirakler. Han bara ställde en fråga till Petrus. Inga lektioner om hur man bygger upp en tro för det ena eller andra. Det skulle bara bli den hårda sorten

om jag hade all tro så att jag kunde flytta berg men inte hade kärlek, så vore jag ingenting.

Andligt sett är den värdelös. Den har inte sin rot i kärleken och kan inte heller få det senare. Tron är en Guds gåva, inte ett krav

Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig. (Ef 2:8-9)

När vi öppnar oss för Guds kärlek så väcker hans nåd ett gudsförtroende

Vi läste nyss om Guds kärlek:

kärleken avundas inte, den skryter inte

Den kärleken gör dig inte skrytsam men den kan göra dig hjälpsam utan att du plattar till den du hjälper.

Men varför förklarade inte Jesus hur man gör? Därför att det finns inga tekniker eller meditationer.

Det räcker att man säger till Jesus att man vill ha honom med i sin lilla båt. När man sedan är två i båten så upptäcker man med tiden vad det vill säga att ha en relation med en levande Gud.